SZ 7/258

XI.

Bloke pri Cerkvici.

Povedal K. Jarnik od Šuraje.

Živel je oče s štirmi sinovi, od katerih je bil najmlajši malo pomenec. Zbolí oče ter leži bolan celi 13 let. Da poklíče svoje sinove ter jim veli, naj mu priskrbé zdravila. Najprvo pošlje najstarejšega sina, da mu na pot 200 gld. Greš in po zdravila, pa pridi v mesto in na bal. Tam pa vse zapravi. Brez zdravil in brez denarja se vrne ti domov.

Pošlje oče drugega sina, da mu seboj 100 gld. Da tudi ta pride v mesto in na bal, tjer vse zapravi in še dolžan je ostal. Brez zdravil, brez denarja se vrne domov.

„Na, pa pojdi še ti. Tem, da ne boš prič opravil, ker se tvoja pametna brata pričela, pa pojdi še ene. Dal ti bom denarja, kakor drugemu sinu, pa tudi ne boš prič opravil, še to boš zapravil.“ Tako govorí oče in da tudi temu 100 fl. Ta odide, pa grejšto po drugem potu iskat zdravil. Pride do studenca, napije se, leže in zaspí. Da pride k njemu lisica, zbudi ga in reče: „Ne spi tukaj, da nezbolíš, ni zdravo tukaj. Pojdi z menoj. Zdravil iščeš za tolnega tiča bačela, kaj ne da? Povem ti, kje to.“ Faust gre za lisico, ki ga pelje do belega grada. Za vratmi, na desni strani v kletki je zlatni tič kavram, ki opomore tvojemu očetu. Še tiho ga zgrabi in beži. Da trdno drži tiča, ne spustiga. Če ga spustiš, pozovi, da ti se zbudé ljudje in te vjamejo.“ Ko Faust v grad, dobi grofico in jo vzame s postelj, pa, da bo mel. Ž njo začne milo prositi grofica: „Spusti me vsaj toliko, da se počešem in obličem.“ Ko jo Faut spusti, grofica pa pozvoni, da se zbudé ljudje po gradu, pridejo in Fauta vjamejo. Dolgo je Fauta lisica čakala pred gradom, ko ga pa le ni, gre v grad, odprosti vjetnika, ki hitro zgrabi grofico, sede na lisico, da so srečno ubežali domov. Tako je tretji brat tudi grofico srečno pripeljal domov.

Tudi to zdravilo ni pomagalo očetu in odpravi se nemmni brat po bolji. Spet gre pelji lisica k gradu in pred hlev, pa pravi: „Tu notri je 12 konj. Ti pa vzemi najlepšega, ki za vrati stoji na desni strani. Ravnaj hitro, zasmi ga in beži.“ Faut gre v hlev, vzame najlepšega konja, zajezdi ga in v diru beži proti domu. Pot ga pelji skozi gozd. Tam sta ga pa že čakala pametna brata, ki sta mu bila nevoščljiva, češ: Nekaj ni brat ž bil pametnejši kot midva. Šel je pozdravit in jih je našel, midva sva pa že vse denar za zdravila. Ubijva ga zdaj, da nama ne bo na poti.“ Prijedi brat, ona dva ga pa vzameta raz konja, a nočeta ga ubiti, brat ji pa le brat; zvežeta ga in vržeta pod vejo, konja pa odpeljeta domov. A vse ni nič pomagalo očetu; ne poje tič, žalostna je žena, ne tiče konj, ki ti od žalosti kmalu poginil. Pa pride lisica do onih vej, odkoplje brata in ga reši vej. Vstane nemmni brat in gre domov. Konja pa

prestopi hišni prag, zapoje lič, zakrije kanje z hlevu, zasmeji se grofica, a oče zdrav vstane iz postelje.

Ž. Kvedrič